

זוהר חדש פרשת מטות (דף רנט):

ישראל נגד הרחמים ושאר העמים עכו"ם נגד הדין

וכל הטף בנשים אשר לא ידעו משכב וזכר החיו לכם, כבר למדנו שא"ר יהודה אין העולם מתנהג אלא בשני גונים הבאים מצד האשה שנמצאת חכמת לב, זה שכתוב וכל אשה חכמת לב בידיה טוו ויביאו מטוה את התכלת ואת הארגמן, מה הביאו, את התכלת ואת הארגמן, גונים הנכללים בתוך גונים העליונים^[כד] זה שכתוב דרשה צמר ופשתים ותעש בחפץ כפיה, וכתוב בידיה טוו, אמר רבי יהודה טוו בדין טוו ברחמים, אמר רבי יצחק מפני מה נקראת אשה^[כה] א"ל לפי שכלולה בדין וכלולה ברחמים, בוא וראה שא"ר אלעזר כל אשה בדין נקראת עד שתטעם טעם של רחמים, ולמדנו שמצד הזכר בא הלובן, ומצד האשה בא האודם, וכאשר טטעם האשה מן הלובן גובר הלובן, ובוא וראה למה נאסרו הנשים של שאר העמים עכו"ם היודעות משכב וזכר, לפי שלמדנו יש בחינת ימין ובחי' שמאל, ישראל ושאר עמים עכו"ם, גן עדן וגיהנם, עולם הזה ועולם הבא, ישראל נגד הרחמים ושאר העמים עכו"ם נגד הדין.

נשמת ישראל באה מרוח אלהים חיים

ולמדנו אשה הטועמת טעם של רחמים נוצח הרחמים, אשה הטועמת טעם של דין מתדבק דין בדין, ועליהן נאמר (ישעי' נ"ו) והכלבים עזי נפש לא ידעו שבעה, וע"כ למדנו הנבעלת לעכו"ם קשורה בו ככלב, מה כלב תקיף ברוחו וחצוף, אף כאן שנדבק דין בדין היא תקיף ברוחה וחצופה בכל, אבל הנבעלת לישראל עליהן נאמר ואתם הדבקים בה' אלהיכם חיים כלכם היום, מה הטעם, לפי שנשמת ישראל באה מרוח אלהים חיים, שכתוב (שם נ"ז) כי רוח מלפני יעטף, נשמע כך שכתוב מלפני, ולפיכך אשה בתולה שלא נדבקה בדין הקשה של שאר העמים עכו"ם, ונדבקה בישראל, רחמים נוצח ונכשרת, ובוא וראה כתוב (תהלים פ"ט) כי אמרתי עולם חסד יבנה, מהו חסד, הוא אחד מן הכתרים העליונים של המלך, ונשמת ישראל קורא לה הקב"ה חסד, על תנאי שהעולם יבנה, ולא יכלה החסד מן העולם, כך נשמע שכתבו יבנה, לפיכך למדנו מי שמכלה חסד מהעולם נכלה הוא לעולם הבא, וע"ז כתוב (מלכים א' י') לא תהיה אשת המת החוצה וגו', כדי לעשות חסד עם המת שיהי' נעשה בנין, כמו שכתוב עולם חסד יבנה.

זיו הזוהר
 כד. שני הגונים תכלת וארגמן מורים על דין ורחמים. כה. אפשר שקשה לו מדוע אינה

זוהר פרשת שמות (דף כ:)

האדם מקריב בתעניתו החלב והדם בהאש של גופו, והריח שעולה מפיו זה הוא מזבח כפרה

כל דבר אשר יבא באש תעבירו באש וטהר. אמר רבי יהודה מתוך תעניתו של אדם נחלשים אבריו וגובר עליו האש, ובאותה שעה צריך להקריב חלבו ודמו באותו האש, והוא הנקרא מזבח כפרה, וזה הוא שרבי אלעזר כאשר היה יושב בתענית היה מתפלל ואמר: גלוי וידוע לפניך ה' אלהי ואלהי אבותי שהקרבתי לפניך חלבי ודמי, והרתחתי אותם בחמימות חולשת גופי, יהי רצון מלפניך שיהא הריח העולה מפי בשעה זו כריח העולה מהקרבן באש המזבח ותרצני: נמצא שהאדם הוא מקריב בתעניתו החלב והדם בהאש של גופו, והריח שעולה מפיו זה הוא מזבח כפרה, ולפיכך תקנו התפלה במקום הקרבן, ולבד שצריך לכוון למה שנזכר, אמר רבי יצחק מכאן והלאה כתוב כל דבר אשר יבא באש תעבירו באש וטהר^[כ] אמר רבי יוסי כשהיה בית המקדש קיים אדם שחטא הקריב קרבנו בשביל זה ונתכפר לו, עכשיו תפלתו של אדם מכפר עליו במקום הקרבן כדמיון הזה^[כ].

זיו הזוהר

דבר אשר יבוא באש, פירש כל דבר שהי' נצרך להביא עליו קרבן, עכשיו תעבירו באש, היינו אש התורה שנקראת אש דת למו, או אש התפלה, וטהר. כז. פירש אם התפלה היא בהתלהבות אש של כל עצמותי תאמרנה.

נקראת אישה ביו"ד, ומתרץ שזה השם מורה שכלולה מן דין ורחמים, כי אשה בלי יו"ד הוא לשון אש המורה על דין, וגם שאשה בגימטריה וברחמי"ם. כו. פירש שזה הכתוב מרמז שמן קרבן ביהמ"ק והלאה עלינו לקיים ככתוב, כל